

Hobune ja rebane.

Zalupoial oli hea hobune, Baska nimi, aga jäi tema loom wiimaks wanaks, ei jõudnud enam tööd teha. Peremees mõtles, mis ma teha ilmaaega söödan, kõige parem nõu, et võtan kirvest, lõon tema pähä, tüli otsas ja pealegi wõib nahaga veel head rahakoppikat enesele teenida; — aga ommeti ei raatsind, sest et wana truu elajas teda nii kaua aua-
faste oli teeninud.

Ütles siis kawalaiste hobusele: „Kuule, wana Baska, ma ei wõi sind kauemine asjata sööta, ega sina, wana rauk, sa enam tööd tehtud, oled muidu tülikis jalge ees, sellepärast kasi metsa ja katsu, kuidas sa oma kää peal läbi saad; peaks sinnul veel rammu olema ühe karu seia mu ukse ete wia, külap ma siis sind jälle wõtaksin wastu ja soowiksin sulle eluot-
fani armuleiba aga muidu mite.“

Baska nurises: „wana mees, warsa mõte,“ trampis nina norus ja kõrwad londiis metsa

poole, mõtles, „oh sa wõrukael oma lubamisega, ta näiga, ta witetsust!“ Juhtus rebane wastu tulema, teretas lahkest, kuulas ilusaste ter-
wist järele ja küsis wiimaks: „Näe imed, mis wanapapa meel ni kurb näib oiewa?“ „Uuuu,“
hirus hobone, „minuga on lugu koguni la-
kas, peremees, ahneperse, saatis minema, pilkas
weel taga järele.“ Reinu-isand küsis: „Koh
mis ta siis ütles pilkamiseks?“ „Seda ta rää-
kis“ ütles hobune, „jääksid sina karu minu
ukse ete tua, siis pead eluotfani mu käest ar-
muleiba saama; mine nüüd, wõta karu kinni!“
„Muud midagi?“ wastas rebane, „ole rahul,
kül meie sellega pea saame toime, heida aga
seia tee ääre pikkali maha, nagu oleksid sur-
nud, kül mina sadan asjad korda.“ Hobune
heitis maha, rebane läks karu tagaotsima.

Karu istus rahuliste oma ksepas, imes
kõppu, ja ajas oma jorinat nagu joobnud mees
kõrtsitoas, rebane astus sisse, kummardas maa-
ni ja ütles: „Uulik mesikäpa isand, tee ääres
on kárwand hobune pikkali maas, mõtle sin, et
isandal wahest himu on teda omale pärida,